

·Έργον δε Μοναχού, μηδε το τυκόν
ἀντίσταθαι καινοτομίαις το Εὐαγγέλιον·

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἑκδόσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Β'

Ἰούλιος - Αὐγούστος 1995

Ἄρ. Φύλλου 13(51)

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Β'

Ἀγαπητέ μοι κ. Χρ. Λιβανέ, πρόεδρε τῆς ἀδελφότητος: Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος εἰς Τορόντο Καναδά, χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ἐλαβα τὴν ἀνοικτὴ ἐπιστολήν σας διὰ τῆς ὁποίας προσπαθεῖτε ν' ἀπαντήσετε στὸν προηγούμενο «Ἀγιορεῖτην» (No 12). Πρέπει νὰ τονισθῇ ἐξ ὑπαρχῆς, ὅτι ὁ διάλογος αὐτὸς τυγχάνει ἰδικῆς σας ἐπιλογῆς, καθ' ὅσον ἐγὼ διὰ γνωστοῦ μου σὰς εἶχα εἰδοποιήσει ὅτι δέχομαι νὰ ὁμιλήσω στὴν ἀδελφότητά σας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὕλικῆς ἐπιβαρύνσεως εἰσιτηρίων κλπ., ὥστε νὰ γνωρίσουν οἱ πιστοὶ τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀπερρίψατε τὴν πρότασίν μου, διότι δὲν σὰς ἄρεσε ἡ γραμμὴ τοῦ «Ἀγιορεῖτου»...

Ἐχω ὅμως μιὰ ἀπορία: δὲν σὰς προβλημάτισε τὸ ὅτι ὁ κ. Ν. Σωτηρόπουλος ἀπέφυγε τὸν διάλογον; Τὸ νὰ θελήσετε διὰ τῆς ἐπιστολῆς σας νὰ τὸν ὑπερασπισθῆτε, ἐπιβαρύνει ὑμᾶς καὶ τὴν ἀδελφότητά σας διὰ δευτέραν φοράν, διότι ἀποδεικνύεσθε φίλος Σωτηροπούλου καὶ ὄχι τῆς ἀληθείας! Ἡ σχεδὸν ἀνύπαρκτος ἀντίστασις ἐκ μέρους τῶν νεοημερολογιτῶν στὴν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος μας, ὀφείλεται πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ στὸν λόγο τῆς π ρ ο σ ω π ο λ α τ ρ ε ί α ς ποῦ θέτει ὑπεράνω τῆς ἀληθείας τὴν γνώμην τοῦ οἰουδήποτε πνευματικοῦ συμβούλου. Ἐνα ἀκόμη προϊόν τοῦ ὀργανωσιακοῦ κήπου... Αὐτὸ ἐφάνη ἀνάγλυφα στὴν προκειμένη περίπτωση, διότι καίτοι παρέθεσα γνώμες τῶν ἁγίων Πατέρων, ποῦ ὁμιλοῦν σαφέστατα τί πρέπει νὰ πράξῃ ὁ πιστὸς ἐν καιρῷ αἱρέσεως, ἐσεῖς ἀδιαφορήσατε πρὸς αὐτάς, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς π ρ ο σ κ ο λ λ ή σ ε ώ ς σας στὴν διδασχὴν τοῦ κ. Ν. Σ. καὶ τὴν π ρ ο κ α τ ἄ λ η ψ ί ν σας κατὰ τῶν Παλαιημερολογιτῶν. Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ γνωρίζετε καλῶς τὴν Ἱ. Παράδοσιν, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ εἰσθε «ἀνοιχτὸς» πρὸς πᾶσαν φωνήν, προκειμένου νὰ ὁδηγῆτε καλῶς τοὺς πιστοὺς. Μὲ τὸν τρόπον ποῦ μοῦ ἀπαντήσατε ἀποδεικνύεσθε ἀ ν τ ι π α τ ε ρ ι κ ὸ ς καὶ μ ε ρ ο λ η π τ ι κ ὸ ς, ὥς θ' ἀποδειχθῇ εὐθὺς ἀμέσως.

τὸν «Α», διότι «σκοπὸς τοῦ ἦταν ὁ ἀποπροσανατολισμὸς καὶ τῶν ὀλίγων συνειδητῶν χριστιανῶν» τῆς Διασποράς, ἐνῶ καλεῖτε τὸν συντάκτην του «νὰ λάβῃ μέρος στὴν μάχῃ ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»! Καὶ αἱ δύο ἀνωτέρω προτάσεις σὰς ἐκθέτουν σοβαρῶς, διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ «Α» πάντοτε ὑποστηρίζει τὴν ὀρθόδοξον πατερικὴν θέσιν καὶ συνεπῶς δ ἔ ν ἀποπροσανατολίζει τοὺς ἀναγνώστες του, ὁ δὲ συντάκτης τοῦ ἀπὸ τὸ 1968, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἀγωνίζεται κατὰ τῆς αἱρέσεως.

Ἀκολουθῶς ἐπιτίθεσθε ἐναντίον τῶν Παλαιημερολογιτῶν ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς «Προτεσταντικὲς παραφυάδες», ἐνῶ τὸ θέμα δὲν ἦτο αὐτό, οὔτε ἐγὼ ἔκανα προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ παλαίου· ἀπλῶς συνέκρινα τίς θέσεις τοῦ κ. Ν. Σ. πρὸς τὸ πιστεύω τῆς Ὁρθοδόξιας. Ὅντως, λοιπόν, ἐξ ἀρχῆς ἐδείχθητε ἀντιπατερικὸς καὶ μεροληπτικός.

Στὴν σ. 2 τῆς ἐπιστολῆς σας γράφετε: «Κατηγορεῖτε π. Θεοδώρητε τὸν κ. Σωτηρόπουλο ὅτι «πρότρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ ὑπακούουν ἐ ν π α ν τ ῖ στὸν Ἐπίσκοπόν τους...». Ψεύδεσθε! Οὐδαμοῦ ἔγραψα αὐτὴν τὴν πρότασιν. Κύριε Λιβανέ ἀρχίσατε κακῶς... Ἐν συνεχείᾳ στὴν σελ. 4 μὲ παρουσιάζετε νὰ συμφωνῶ μὲ τὸν διακαῇ πόθον τοῦ Διαθόλου ποῦ θέλει «νὰ σταματήσῃ ὁ θεολόγος τὰ ταξίδια του, νὰ διαλυθοῦν οἱ ἀδελφότητες, νὰ κλείσουν τὰ τυπογραφεῖα καὶ νὰ παύσῃ ἡ ποικίλη δρᾶσις»! Κάνετε διπλοῦν λάθος! Προσέξατε τὸ κείμενό μου καὶ δὲν θὰ βρῆτε νὰ γράφω αὐτὰ ποῦ μὲ κατηγορεῖτε. Πλὴν τούτου, ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι ὁ Διάθολος ἔχει τίς ἀνωτέρω ἐπιθυμίες; Ἐφ' ὅσον συνεχίζουν νὰ ὑποστηρίζουν τὴν μετὰ τῶν κακοδόξων κοινωνίαν, θεωροῦντες τοὺς «ἀποτειχιζομένους» «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ὁ Διάθολος τίς θέλει καὶ τίς διατηρεῖ τίς ἀδελφότητες. Ὅταν κάποτε ἀντιδράσουν πατερικῶς καὶ ποῦνε τὸ ὅ χ ι στὴν αἵρεσιν, τότε θὰ τίς κλείσῃ, θὰ διακόψῃ τὰ ταξίδια τοῦ κ. Ν. Σ. καὶ θὰ ἐκδιώξῃ τοῦ Θρόνου τὸν π. Αὐγουστίνον. Αὐτὰ ἔγραφα κ. Λιβανέ, καὶ ὄχι αὐτὰ ποῦ ἐσεῖς μὲ παρουσιάσατε ὅτι ἔγραψα.

Ἀντιπατερικὸς καὶ μεροληπτικός

Στὴν εἰσαγωγή τῆς ἐπιστολῆς σας, κατηγορεῖτε

Οἱ ἅγιοι σὰς διαψεύδουν

Ἡ μεγαλυτέρα δὲν σύγχισις τοῦ κειμένου σας

υπάρχει στην σελ. 5 εξ., όταν προσπαθήτε ν' αναίρεσετε την φράσιν μου: «Πρέπει νά μείνωμε μ ε σ α στην 'Εκκλησία, τονίζει συνεχώς ο κ. Ν. Σ., αδιαφορών αν αυτή ή 'Εκκλησία οδηγεί στην πλά- νη και την αίρεσιν διά τών ψευδοποιημένων της». Είναι αδύνατον νά πιστέψετε ότι οδηγείσθε στην αίρεσιν, ότι κοινωνείτε α μ ε σ ω ς μετ' αυτής! Διὰτί ὅμως αὐτή ή δυσπιστία; «Ολοι, καί οί πλέον άσχετοι καί άπλοί τὸ ζοῦν αὐτὸ καί τὸ βλέπουν καί στήν τηλεόρασιν! 'Επειδὴ ὅμως κοινωνεῖ με αὐτὴν τὴν αίρεσιν ὁ Σεβ. Αὐγουστίνος καί ὁ κ. Ν. Σ. δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς σας ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀλη- θεύη ή κατηγορία, συνεπῶς ψεύδεται ὁ π. Θεοδώ- ρητος! Διὰ τοῦτο, αὐτὸς καί οί Παλ/ται εὐρίσκον- ται «σέ φοβερὴ πλάνη ποὺ τοὺς ἔρριψε ὁ πονηρὸς καί ἀνθρωποκτόνος διάβολος!»! Ἄσπρο ἐγώ, μαύ- ρο ἐσεῖς. Γιατί; Διότι δὲν ἔχουμε κ ο ι ν ὀ κ ρ ι - τ ῆ ρ ι ο ἀληθείας. 'Εγὼ ἐπικαλοῦμαι τοὺς ἀγί- οους Πατέρας καί τὰ ἔργα των' ἐσεῖς ἐπικαλεῖσθε τὸν π. Αὐγουστίνον καί τὸν κ. Σωτηρόπουλον! 'Ε- δῶ εὐρίσκεται τὸ δρᾶμα τῶν σημερινῶν ὀρθοδό- ξων' θέλουν ν' ἀγωνισθοῦν με δικὰ τοὺς πρότυπα, δική τους ἐρμηνεία τῶν γεγονότων, με ἀποτέλεσμα νά παραμένουν ἐν κοινωνίᾳ πρὸς τὴν κακοδοξίαν, τῆς ὁποίας γίνονται καί συνήγοροι διὰ τῆς στάσε- ὡς των!

Διὰ νά μοῦ ἀποδείξετε, λοιπόν, ὅτι ἀκολουθεῖ- τε πατερικὴν ὁδὸν καίτοι κοινωνεῖτε με τὸν Σωτή- ριον καί τὴν λοιπὴ χορεία τῶν συναδελφῶν του, ἐ- πικαλεσθήκατε τὴν ἱστορία τῆς 'Εκκλησίας. Τὸ ἀ- ποτέλεσμα ἦτο νά τὴν π α ρ ε ρ μ η ν ε ὕ σ ε τ ε, διότι εἴπαμε, προχωρᾶτε στοὺς συλλογισμοὺς σας θεωροῦντες ἔ κ τ ὶ ν π ρ ο τ έ ρ ω ν ὅτι ἡ- μεῖς εἴμεθα οἱ πλανημένοι καί σεῖς οἱ σωστοί!

'Επικαλεῖσθε, λοιπόν, τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγ. Ἀθανασίου καί τοῦ ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, καί με ρωτᾶτε: «Τί ἔκαμαν ὁ Μ. Ἀθανάσιος καί ὁ ἀγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός κατὰ τίς δύσκολες γιὰ τὴν 'Εκκλησία ἐκείνες στιγμές; Μήπως ἐγκατέλει- ψαν τὴν 'Εκκλησία διὰ νά μὴ ἔχουν κοινωνία με τοὺς ψευδοποιημένους ἐκείνους;» Τὴν 'Εκκλησίαν, θε- θαίως, δὲν ἐγκατέλειψαν· αὐτὸ ἦτο αδύνατον, ἀ- φ ο ὕ ἡ γ ω ν ῖ ζ ο ν τ ο διὰ τὴν ἀ λ ῆ - θ ε ι α τ ῆ ς. 'Εγκατέλειψαν ὅμως τοὺς θρόνους των καί διέκοψαν τὴν μετὰ τῶν κακοδόξων κοινω- νίαν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ βίος των καί τὰ κείμε- νά των. Σὰς ἐρωτῶ: πόσα χρόνια κυνηγοῦσαν οἱ κακοδόξοι τὸν Μ. Ἀθανάσιον, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο σὲ παρθενῶνες, Μονές καί ἐρημίες; Μήπως συλλει- τουργοῦσε τὰ χρόνια ἐκεῖνα με τοὺς αἰρετικούς, ὅ- πως κάνει ὁ Σεβ. Αὐγουστίνος, ὁ π. Ἐφραίμ καί ὁ κ. Σωτηρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐκλιπαρεῖ τὸν ἀρχιοι- κουμενιστὴν Βαρθολομαῖον νά τοῦ ἀρῇ τὸν ἀφορι- σμόν; Ἰδοὺ τί συνεβούλευε τοὺς πιστοὺς του ὁ Μ. Ἀθανάσιος:

«Ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς 'Εκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καί σκανδαλίζωσι τὸν λαόν, χρὴ αὐτοὺς ἐκβάλλε- σθαι. Συμφέρον γάρ ἄ ν ε υ α ὕ τ ὶ ν συν- αθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμ- θληθῆναι, ὡς μετὰ Ἀννα καί Καϊάφα, εἰς τὴν γέ- ενναν τοῦ πυρός! (ΒΕΠΕΣ 33, 199). Αὐτὸ ποὺ ἐ-

κεῖνος ἐφήρμοζε, αὐτὸ καί ἐκήρυττε στὸ ποίμνιον. Ἀναφορικῶς δὲ με τὸν ἀγ. Μάρκον γράφετε: «Μό- νον ὅταν ὑπεγράφη ἡ ψευδένωση διέκοψε (αὐτὸς) καί ἄλλοι ἐπίσκοποι τὴν κοινωνίαν τους μετὰ τῶν ὑπογραψάντων αὐτὴν, ἀλλὰ δίχως ν' ἀποσχισθοῦν ἀπὸ τὴν 'Εκκλησίαν...».

'Ἐάν γράφοντες «'Εκκλησίαν» ἐννοεῖτε τὴν καθό- λου Ὁρθοδοξίαν, συμφωνοῦμε. Διότι θὰ ἦτο παρά- λογον νά διακόψῃ ὁ ἅγιος κοινωνίαν με ἄλλες το- πικῆς 'Εκκλησίες ποὺ δὲν συμφωνοῦσαν πρὸς τὴν ἑνωσιν. Διέκοψε ὅμως κοινωνίαν πρὸς τὴν τοπικὴν 'Εκκλησίαν τῆς Κων/λεως καί ὁ λ ο υ ς τοὺς ἀ- πανταχοῦ γῆς ἐνωτικούς, ὡς σαφῶς μαρτυρεῖται ἀ- πὸ τοὺς λόγους του. «Ἄλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἡ τῆς ἀληθείας δύναμις οὐ δέδεται... οἱ περισσό- τεροι τῶν ἀδελφῶν θαρροῦντες στήν ἐξορία μου... τοὺς ἐκδιώχνουν τοὺς παραβάτας τῆς ὁρθῆς πίστε- ὡς ὡς κ α θ ἄ ρ μ α τ α, μ ῆ τ ε σ υ λ λ ε ι - τ ο υ ρ γ ε ῖ ν αὐτοῖς ἀνεχόμενοι, μ ῆ τ ε μ ν ῆ - μ ο ν ε ὕ ο ν τ ε ς ὅλως αὐτῶν ὡς χριστιανῶν». Οὔτε στήν κηδεῖα του δὲν ἤθελε νά παρευρεθοῦν!

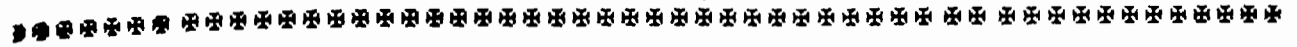
Σήμερα ὅμως τί συμβαίνει; Δεῖξάτέ μοι μίαν μόνον 'Εκκλησίαν ἀπὸ τὴν καθόλου Ὁρθοδοξίαν ποὺ νά μὴ κοινωνῇ μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν! Ἀ- σφαλῶς δὲν δύνασθε, διότι αὐτὸ τὸ τηροῦν μόνον οἱ Παλ/ται καί σχετικῶς ἡ Ρ. Διασπορά (Μητρ. VΙ- ΤΑΛΥ). Ἐφαρμόζουν δηλ. τὴν κατωτέρω προτροπὴν τοῦ ἀγ. Μάρκου πρὸς τὸν λαόν. «Πέπεισμαι γάρ ἀ- κριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιίσταμαι τούτου (πατριάρ- χου) καί τῶν τοιούτων, ἐγγίζω τῷ Θεῷ καί πᾶσι τοῖς πιστοῖς καί ἀγίοις Πατράσι· καί ὥσπερ τούτου χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καί τοῖς ἀ- γίοις...» (Ρ. G. 160, 536). Καί κατωτέρω: «Φεύγετε καί ὑμεῖς, ἀδελφοί, τὴν πρὸς τοὺς ἀκοινωνήτους κοι- νωνίαν καί τὸ μνημόσυνο τῶν ἀμνημονευτῶν».

'Ἐσεῖς φεύγετε τὸ μνημόσυνο τοῦ Σωτηρίου, τοῦ χειροτέρου τῶν ἐνωτικῶν Μητροφάνους καί Γρηγο- ρίου; Ἀσφαλῶς ὄχι! Καί τοῦτο, διότι ὁ κ. Ν. Σ. σὰς διδάσκει ὅτι μ ε τ ἄ τὴν ἑνωσιν πρέπει νά διακόψετε κοινωνίαν! Καί ποῖος ἰ. πατὴρ ἢ κανὼν κηρύσσει παρομοίως; Οὐδεῖς! Καί τοῦτο, διότι ὁ- ταν κηρύσσεται αίρεσις, π ρ ο τ ο ὕ νά μολύνη σύμπασα τὴν 'Εκκλησίαν, ὀρθόδοξος κληρὸς καί λαὸς ἀντιδρῶν ἕως θανάτου κ α ῖ π ρ ὸ Σ υ - ν ο δ ι κ ῆ ς κ ρ ῖ σ ε ω ς, χωριζόμενοι ἀπὸ τοὺς κακοδόξους. Καί ὡς γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος ἐρ- μηνεύων τὸν σχετικὸν κανόνα, «... οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον διὰ τὸν χωρισμόν δὲν καταδικά- ζονται, ἀλλὰ καί τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδο- ξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ, ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τὴν 'Εκκλησίαν με τὸν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡλευθέρωσαν τὴν 'Εκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχί- σμα καί τὴν αίρεσιν τῶν ψ ε υ δ ε π ι σ κ ὀ π ω ν αὐτῶν».

Συνεπῶς πρὸς τί ἐπικαλεῖσθε σεῖς μὲν τὸ παρά- δειγμα τοῦ ἀγίου Μάρκου, ὁ δὲ κ. Ν. Σ. διὰ τοῦ ἡ- μερολογίου τῆς ἀδελφότητός του τὸ παράδειγμα τοῦ ὁμολογητοῦ λαοῦ τῆς Κων/λεως τῶν ἐτῶν ἐ- κείνων; (Βλ. προηγούμενον «Α»). Οἱ πιστοὶ τῆς Πό- λεως, ὄχι μόνον τὸν ἐνωτικὸν Μητροφάνην ἀπεκή- ρυξαν, ἀλλὰ καί τὸν ἱερέα ἐκεῖνον ποὺ τόλμησε ἀπὸ μακρὰ νά παρακολουθήσῃ τὴν ἐνθρόνισίν του!!

Ἔτσι ἀντιδρούσαν οἱ ἀλήθινοι ὀρθόδοξοι, κ. Λιβανέ, οἱ ὄντως ἀνθενωτικοί. Ἐσεῖς καίτοι ὃ ἐν τοῖς μιμεῖσθε, θεωρεῖτε ἐαυτοὺς ἀκραιφνεῖς καὶ διακριτικούς ὀρθοδόξους, ἡμᾶς δὲ πού ἀκολουθοῦ-

μεν τὰ ἅγια τοῦ παρελθόντος παραδείγματα, «προτεστάντας» καὶ «πλανεμένους σχισματικούς»! Μεγάλη ἡ ἀδικία σας καὶ προβλέπω ἱσοτάλαντον τὴν ἀπὸ Θεοῦ δοκιμασίαν σας...

Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσίν. (Ἄγ. Γρ. Παλαμᾶς)

Καθ' ἡμᾶς, ὅλη αὐτὴ ἡ σύγχισίς σας ὀφείλεται σὺν ἐξῆς. Θεωρεῖτε ΕΝΤΟΣ τῆς Ἐκκλησίας ὅποιον κοινωνεῖ μὲ τοὺς πατριάρχας, ἐπισκόπους κλπ., καὶ ὡς κηρύσσουν αἰρετικά, ΕΚΤΟΣ δὲ Ἐκκλησίας ὅποιον δὲν κοινωνεῖ μὲ αὐτούς! Πλάνη οἰκτρά, ἀγαπητέ μου κ. Λιβανέ! «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσίν», βοᾷ ὁ ἅγ. Παλαμᾶς. Ἀντιθέτως, ὅσοι δὲν εἶναι μὲ τὴν ἀλήθεια, οὔτε μὲ τὴν Ἐκκλησία εἶναι! «καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσίν». Αὐτὰ τὰ ἔχω γράψει καὶ στὸν κ. Ν. Σ., ἀλλὰ ποῖος προσέχει; «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια», εἶπε ὁ Κύριος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ κεφαλὴ Αὐτῆς. Ὅποιοι εἶναι μὲ τὴν ἀλήθειά Του πού ἐκφράζει ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι τῆς Ἐκκλησίας Του, καὶ ὡς μὴ κοινωνῇ μὲ τοὺς κακοδόξους ποιμένας τῆς. Ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι τελικῶς θριαμβεύουν στὸν ἀγῶνα τοὺς κατὰ τῆς αἵρέσεως, αὐτὸ γίνεται διότι τὸ μέτωπό τους, χωρὶς νὰ κοινωνῇ πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, κατορθώνει τελικῶς μετὰ ἀπὸ ἔτη ἢ δεκαετίες νὰ ἐπιβληθῇ, καθόσον «οὐδὲν ἰσχυρότερον ἀληθείας».

Τελικά, πιεζόμενος ὑπὸ τῆς φωνῆς τῶν Ἱ. Κανόνων, γράφετε: «Καλὸν εἶναι, ὅπως συμβουλευοῦν καὶ οἱ Ἱ. Κανόνες νὰ ἀπομακρύνωνται οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τοῦ κακοδόξου. Μὲ μιὰ βασικὴ προϋπόθεση ὅμως. Ὁ ποιμένας, σὺν θυσιαστήριον τοῦ ὁποῦ θὰ καταφύγουν, νὰ ἔχη κανονικὴ ἱερωσύνη καὶ νὰ εὐρίσκεται ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας» (σ. 8).

Καὶ ὅταν γράφετε «ἐντὸς» ἐννοεῖτε νὰ κοινωνῇ μὲ τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους ἱεράρχας. Καὶ ὅταν ΟΛΟΙ, ὅπως σήμερα, κοινωνοῦν μὲ τὸ θυσιαστήριον τῶν κακοδόξων, καὶ ὅχι ἀπλῶς κοινωνοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐπικροτοῦν τὴν ἀντίθετον πορεία τους, τότε τί γίνεται; Ἐσεῖς ἀδελφοί, αὐτὸ αὐτὸ, διότι σὰς ἔχει μαγέψει ἡ διοικητικὴ ἐξάρτησις ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ ὅχι ἡ ἐξάρτησις καὶ κοινωνία μὲ τὴν ἀλήθεια πού ἐκφράζει ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Διότι, ὡς γνωστόν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει δύο ὄψεις: τὴν θείαν ἢ τὴν ἀνθρωπίνην. Ἡ θεία τῆς φύσις πηγάζει ἐκ τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις αὐτῆς εἶναι ἡ ἱεραρχικὴ τῆς δομῇ, κλῆρος καὶ λαός.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, τὸ πρωτεύον εἶναι νὰ εὐρίσκεται κανεὶς ἠνωμένος μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅχι νὰ κοινωνῇ μὲ τὸν οἰονδήποτε ἐπίσκοπον, ἔστω καὶ κακοδόξον, ἀπὸ φόβον μήπως εὐ-

ρεθῇ ἐκτὸς Ἐκκλησίας! Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος, ὅταν ἠρωτήθη μετὰ ποίας Ἐκκλησίας κοινωνεῖ, ἀφοῦ ὅλοι ἠνώθησαν καὶ συνεφώνησαν μὲ τὴν κακοδοξοῦσαν Κων/λιν, ἀπήντησε: «Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν... ὁ τῶν ὄλων εἶναι Θεὸς ἀπεφήνατο»! (Ρ G 90, 132)

Ἡ Ἐκκλησία δὲν πλανᾶται· πλανῶνται ὅμως οἱ τῆς Ἐκκλησίας

Ἐσεῖς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἅγιον Μάξιμον, ἀναπαύεσθε σὲ μιὰ παράστασιν πού ἐμφανίζει τὸν Κύριον νὰ κρατῇ τὸ Πηδάλιον ἐνὸς σκάφους (Ἐκκλησίας), ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός. Ἀφοῦ, λοιπόν, γράφετε, κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστός, εἶναι ἀδύνατον νὰ πλανηθῇ! Συμφωνῶ καὶ ἐγώ. Ἡ Ἐκκλησία ὡς θεῖον καθίδρυμα αἰώνιον καὶ ἀλάθητον δὲν πλανᾶται, π λ α ν ὶ ν τ α ἰ ὁ μ ω ς ο ἱ π ι σ τ ο ἱ, κ λ ῆ ρ ο ς κ α ἰ λ α ὅ ς! Γι' αὐτὸ ἡ κόλασις εἶναι γεμάτη ἀπὸ αἰρετικούς καὶ τοὺς ὁπαδοὺς των, οἱ ὅποιοι προτοῦ πλανηθῶν, ἦσαν καὶ αὐτοὶ πλήρωμα τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας! Γι' αὐτὸ θὰ πρέπη πάντοτε νὰ διακρίνωμε τὴν θείαν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην πλευρὰν τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν θέλωμε νὰ τὴν ἐρμηνεύσωμεν ὀρθῶς. Ἐσεῖς ὅμως, ὅπως καὶ ὁ κ. Ν. Σ. προσφάτως (Σταυρός Αὐγ. '95, σ. 117) ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν εἰκόνα πού παριστᾷ τὸν Κύριον νὰ πηδαλιουχῇ τὸ νοητὸν σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, μοῦ γράφετε: «Ἰσως ἡ εἰκόνα αὐτὴ σὰς βοηθήσῃ νὰ συνειδητοποιήσετε τὴν φοβερὴν πλάνη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν σὰς ἔρριψε ὁ πονηρὸς καὶ ἀνθρωποκτόνος διάβολος»! (σ. 8).

Βλέπετε σὲ ποῖο πέλαγος ἀντιφάσεων καὶ παρερμηνειῶν εὐρίσκεσθε προσπαθοῦντες ἀπὸ ἓνα ἀτελέστατο παράδειγμα νὰ ἐρμηνεύσετε τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποῖος εἶναι ἐντὸς ἢ ἐκτὸς Αὐτῆς; Ἄν ἦτο ὅπως τὸ ἐρμηνεύετε, δὲν θὰ ἐχρειάζοντο οἱ πολυτεῖς καὶ αἱματηροὶ ἀγῶνες τῶν ὁμολογητῶν κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἢ κακοδόξων, ἀφοῦ ὁ κυβερνήτης τοῦ σκάφους, ὁ Κύριος, σώζει τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ. Ἡ θεωρία σας ἐπικροτεῖ τὴν θεωρίαν τοῦ ἀπολύτου προορισμοῦ πού συνιστᾷ α ἱ ρ ε σ ι ν!

Σὰς ἐρωτῶ: Τί ὠφελεῖ τὸν Σωτήριον Καναδᾶ ἢ τὸν Στυλιανὸν Αὐστραλίας πού κοινωνοῦν, ὅπως ἐσ ε ἱ ς, μὲ τὴν καθόλου «Ὀρθοδοξίαν», δηλ. τὴν διοικητικὴν αὐτῆς πλευρὰν, ἀφοῦ πολεμοῦν τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειάν Της; Ἐσεῖς ὅμως αὐτὸ ἐπιδιώκετε! Νὰ εἰσθε ἐνωμένοι μὲ τὴν ἀπανταχοῦ Ἱεραρχίαν, ἀδιαφοροῦντες ἂν αὐτὴ ἡ Ἱεραρχία δὲν ἀντιπροσωπεύει ὀρθῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησί-

ας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσιάσθη ὁ Κύριος καὶ νέφη μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν προκειμένου νὰ διατηρηθῇ μακρὰν πάσης πλάνης καὶ αἱρέσεως. Δυστυχῶς στὴν πορεία σας αὕτη σὰς ἐνισχύουν καὶ ἐδραιώνουν οἱ πνευματικοὶ σας σύμβουλοι... Δὲν σὰς τρομάζει τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναθεματίζει τοὺς αἱρετικούς καὶ μετὰ θάνατον καὶ συνεπῶς καὶ ὅσους τοὺς ἀκολουθήσαν; Γι' αὐτὸ μία εἶναι ἡ ἀσφάλεια ἡ ἀποτείχισις, ἡ διακοπή δηλ. τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὥστε ἀπομονοῦμενοι, ἢ νὰ μετανοήσουν, ἢ νὰ καταδικασθοῦν. Ἐσεῖς ὅμως τὴν ἀποτείχισιν τὴν θεωρεῖτε «πνευματικὴ αὐτοκτονία» μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσετε οὔτε τοὺς ἱ. Κανόνες, οὔτε τὰ παραδείγματα τῶν ἁγίων ποὺ τοὺς ἐφήρμοσαν.

Ἐπιλεγόμενα

Στὴν σελ. 9 γράφετε: «Συμφωνοῦμε καὶ ἡμεῖς π. Θεοδώρητε, ὅτι σύμφωνα μὲ τὶς ἀλάνθαστες προφητείες τῆς Γραφῆς, κατὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες, ἡ Ἐκκλησία θὰ καταφύγῃ στὴν ἔρημο, ἀπογυμνωμένη ἀπὸ τὴν σημερινὴ γνωστὴ διοικητικὴ τῆς ὀργάνωσις. Διὰ ὅμως βιάζεσθε νὰ τὴν ἐξωθήσετε στὴν ἔρημο πρὶν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ πρὶν δώσῃ τὸ σύνθημα ὁ Ἰδιὸς ὁ Ἰδρυτὴς Τῆς;»

Ὡστε περιμένετε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα ὁ Ἰδρυτὴς τῆς! Πότε ἄλλοτε εἰς τὴν ἱστορίαν τὸ ἔδωσε; Ποτέ! Ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ διὰ τῶν ἁγίων Του· αὐτοὶ συνεκρότησαν ἔργῳ καὶ λόγῳ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ὅλοι μας πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν ὡς πηξίδα σωτηρίου καὶ φιλοθέου πορείας. Καὶ ἡ Παράδοσις αὕτη δὲν προτρέπει εἰς ἀποτείχισιν μόνον στὶς ἔσχατες ἡμέρες, ἀλλὰ ὁ σὰκ ις ἡ αἵρεσις καὶ κακοδοξία κηρύσσεται γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, στὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως σήμερα. Ἐσεῖς ὅμως ἐπιμένετε νὰ μᾶς θεωρήτε σχισματικούς, παρὰ τὴν ὑπακοήν μας στοὺς ἁγίους, δι' αὐτὸ καὶ τονίζετε: «Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ὁ εὐσεβὴς κληρὸς καὶ ὁ πιστὸς λαὸς δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσουν στὸ σχίσμα!» (σ. 10).

Καλῶς! Παραμείνατε ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῶν κακοδόξων παρὰ τὰς ἀντιθέτους φωνὰς τῆς Παραδόσεως· ἀρκεῖ ποὺ τὸ θέλει ὁ Αὐγουστίνος καὶ ὁ Σωτηρόπουλος. Ἡμεῖς μετὰ τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πιστεύομεν, ὅτι ὅσον ἀπομακρυνόμεθα τῶν ἐνωτικῶν τόσο καὶ προσεγγίζομεν περισσότερο τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἁγίους Του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σκάνδαλα καὶ τὶς διαιρέσεις τῶν Παλ/τῶν, ὅπισθεν τῶν ὁποίων δικαιολογεῖτε τὴν στάσιν σας, πρέπει νὰ γνωρίζετε τὸ ἐξῆς, πλὴν ἐκείνων ποὺ ἐτόνισα στὸ προηγούμενον ἄρθρον. Ὅτι ὁ σὸ χειρότερα φαίνεται τὰ τῶν Παλ/τῶν, τὸ σὸ τὸ κρίμα θὰ θαρύνη τὶς ψυχὰς τῶν Νεοημερολογιτῶν ποὺ ἀρκοῦνται νὰ τοὺς βλέπουν ἀγωνιζομένους, νὰ τοὺς κριτικάρουν ἀσυμπαθῶς, χωρὶς νὰ

ἀποτελιζῶνται καὶ αὐτοί, ὥστε νὰ δυναμώσῃ τὸ στρατόπεδο τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐχετε καταντήσῃ θ ε α τ α ἰ τῶν ἀγώνων τῶν, ὁ δὲ Σεβ. κ. Αὐγουστίνος καὶ ἐπαινέτης αὐτῶν, ἀποκαλέσας αὐτοὺς «τὰ ΛΟΚ τῆς Ἐκκλησίας»! Μὲ λόγια ὅμως δὲν γίνεται κανεὶς ὁμολογητὴς, οὔτε κλονίζει τὴν αἵρεσιν· ἀπαιτεῖται πρωτίστως ἡ μίμησις τῶν ἁγίων, ἡ συνέπεια καὶ ἡ αὐτοθυσία.

Σχετικῶς πρὸς τοὺς συγχρόνους προορατικούς καὶ χαρισματοῦχους πατέρες, ποὺ ἀναφέρετε στὴν σ. 10 καὶ ἡ ὑπαρξὶς τῶν ὁποίων σὰς δίδει τὴν θεβαιότητα ὅτι πορεύεσθε καλῶς, ἔχομε γράψει ἱκανὰ σὲ προηγούμενους «Ἀγιορείτας». Πολλάκις ἐν τῇ ἱστορίᾳ εὐλαθέστατοι καὶ θαυματουργοὶ ἐπλανήθησαν, ἀκολουθήσαντες αἱρεσιάρχας! Γι' αὐτὸ ἂς μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τὴν πορεία τοῦ ἀ' ἢ β' «ὁρῶντος»· μᾶς εἶναι ἀρκετὴ ἡ Παράδοσις διὰ νὰ ρυθμίσωμε τὴν πορεία μας. Διὰ τὴν λησμονεῖτε τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ὁ ὁποῖος θέλων νὰ προφυλάξῃ τοὺς πιστοὺς τῆς ἐποχῆς του ἀπὸ τινὰς ψευδοδιδασκάλους ἔγραφε: «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν προφητεύῃ, κἂν σημειῖται ποιεῖ, λύκος σοὶ φαίνεται ἐν προβάτου δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος». Ὁ δὲ ἀπ. Παῦλος διὰ πάντα ἑτεροδιδασκαλοῦντα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἢ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος προσθέτει: «ἀνὰ θεμὰ ἐστὼ!»

Τέλος σὰς εὐχαριστοῦμε διότι ἐγίνατε αἰτία ἡ διαφορά μας νὰ λάβῃ δημοσίᾳ διαστάσεις. Ἐτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ προβληματισθοῦν καὶ μερικαὶ καλοπροαίρετοι ψυχὰ καὶ νὰ θροῦν τὴν ὁδὸν τῆς ὁμολογίας. Τὸ εὐχόμεθα ἐκ καρδίας.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἱερομόναχος Θεοδώρητος

Σεπτ. 5. 1995

Μὴ πείθεσθε μονάζουσι, μηδὲ τοῖς πρεσβυτέροις, ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι, κακίστως εἰσηγούνται. Μηδ' ἐπισκόποις εἴκετε (= ὑπακούετε) τὰ μὴ λυσιτελοῦντα πράττειν καὶ λέγειν καὶ φρονεῖν δολίως παραινέουσιν. Αἱρέσεως φανείσης δὲ τὴν γῆν ἐπικροτούσης ὑπέκρυψαν καὶ τοὺς λοιποὺς ὠθοῦσιν ὑποκύπτειν, οἷς οὐ προσήκον πείθεσθαι, κἂν καὶ ποιμένες εἴεν.

Ἀγ. Μελέτιος ὁμολογητῆς. (1γ' αλ.)